Poštarina plaćena u gotovu

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V. ZAGREB, 12. OŽUJKA 1950. BROJ 11.

»Ustani, Gospode, da se ne ponese čovjek, budi sudac nad narodima!«

Na Stopenicama dovršenje sv. Mise

UČITELJ I BOGATSTVO

Sv. Ambrozije veli: »Tko ne zna i ne može savladati svoje požude, njega će one doskora nasilno nositi sa sobom svakamo, kao što preplašeni konj nosi svoga jahača šumom i gušterom i konačno ga baci u ponor.«

Takova je pogibao nebu ostalima i to, kad se netko odviše prilijepi uz svoje bogatstvo i posjedovanje zemaljskih dobara. I dade se time nositi zlim i opakim putevima i stazama. A u svemu tomu ne bi smio tražiti sreću i svoje zadovoljstvo.

Stara je kršćanska lozinka: »Naše je bogatstvo u nebu, a nije u bogatstvu naše nebo. Služi se bogatstvom na dobro, a ne služi bogatstvu«. Gospodin govori: »Nitko ne može dva gospodara služiti; jer će ili na jednoga zamraziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga prianjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i mamoni« (Mt. 6, 24).

Onaj, koji ima i posjeđuje, treba da se tim služi i tim upravlja po zakonima pravednosti i milosrđa. Zato ne smije da na tome sjedi i tako uživa. Da još više zgrče, samo da više ima i još više uživa. Naš Učitelj oštrim riječima bičuje opakost nemilosrdnoga sluge. On je bio pohlepan za sticanjem. Bezdušan u lakomosti. Bezobziran u iskorišćivanju i tlačenju bližnjega. On je uništavao slaboga i podređenoga. Njemu je njegov gospodar oprostio dug. A on nije htio oprostiti svome dužniku. Zbog tih ga opačina nemilosrdno kori Spasitelj. »Zli sluge! Sav sam dug oprostio tebi, jer si me molio. Nije li dakle trebalo, da se i ti smiluješ svomu drugu, kako sam se i ja tebi smilovao? I razljutio se gospodar njegov i predade ga mučiteljima, dok ne plati svega duga. Tako će i Otac moj nebeski učiniti vama, ako ne oprostite svaki bratu svojemu od srdaca svojih« (Mt 18, 32—35).

Pohlepa za bogatstvom i za prekomjernim i neuredним sticanjem često je zapreka, da se čuva i spasi bogatstvo, koje je nad svakim zemaljskim blagom, a to je neumrla duša. Ona je više vrijedna nego cijeli svijet. Njezina se propast ne može ničim nadomjestiti. I kad duša ne bi bila više naše vlasništvo, nego bi bila grijehom izgubljena, trebalo bi je kao najdragocjeniji biser opet kupiti. I kad bi za to trebalo sve zemaljsko prodati, imalo bi se prodati, samo da se to nebesko blago otkupi i spasi.

Kršćanin se ne smije varati ni izgubiti u stvorenim i prolaznim stvarima: »A samo je jedno potrebno« (Luka 10, 42). A to je služiti Bogu i spasiti svoju dušu. I u tom smislu govori Učitelj: »Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa ništi i gdje tati potkopavaju i kradu. Nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne ništi i gdje tati ne potkopavaju ni kradu. Jer gdje je blago tvoje, ondje je i srce tvoje« (Mt 6, 19—21).

Stoga je i Učitelj doviknuo bogatašima, kojih se srce prilijepilo za bogatstvo: »Jao vama bogatima, jer ste primili utjehu svoju« (Lk 6, 24). Jao njima dakle zato, jer će se teško spasiti. Gospodin veli: »Zaista vam kažem: Teško će bogataš ući u kraljevstvo nebesko. I još vam kažem: Lakše je devi proći kroz uši iglene, nego li bogatašu ući u kraljevstvo nebesko« (Mt 19, 23—24; Luka 18, 25; Mk 10, 23).

Teške su ove riječi. A navode je trojica Evanđelista. Dakle su nada sve sigurne. Zato nam jedino preostaje reći, što to znači: »uši iglene«. U Palestini su u gradovima postojala naime gradska vrata. Ona su bila noću zatvorena. No kraj velikih gradskih vratiju postojala su i jedna mala vrata jajolika oblika. Ona su noću ostala otvorena. Zvali su ih »iglene uši«, jer su doista bila uska, slična iglenim ušima.

Ako li je dakle neki trgovac zakasnio i našao gradska vrata zatvorena, nije mogao s natovarenom devom proći kroz ta mala iglena vrata. Morao bi najprije poskidati sav teret, pune kovčege i košare sa svoje deve i onda nju gurati i tiskati i teškom mukom provući kroz ta iglena vrata. A to je bilo vrlo teško.

Već su Psalmista i Proroci podigli gorke optužbe na tiranije tadašnjih bogataša i nasrtaje imućnika i vlastodržaca, koji su bez srca i savjesti uživali u svom zlatu (Ps. 22, 30; Ez 34. 6—20; Zak 11, 16). Tako je i Spasitelj javno i otvoreno, bez krzmanja udarao na lakomost, nemilosrdnost i bezdušnost bogataša: »Teško vama, koji ste sada siti, jer ćete gladovati. Teško vama, koji se sada smijete, jer ćete tugovati i plakati« (Lk 6, 25).

Spasitelj prijeti onima, koji su uronili u svoje blago, i koje je bogatstvo tako zaokupilo, da ne mare ni za Boga ni za riječ Božju (Mt 13, 22). Koji su zaboravili da se brinu i za spasenje svoje duše i za molitvu. Koji su odbacili težnju za krepošću, nevinošću, ili dali se brakolomstvu i otimaju drugima obiteljsku sreću i mir.

Onima prijeti Spasitelj, koji govore: »Srušit ću svoje žitnice i sagradit ću veće, i ondje ću sabrati sve žitnu i sve dobra. I kazat ću duši svojoj: Dušo, imaš mnogo imanje za mnogo godina, počivaj i jedi, pij, veseli se! Ali Bog mu reče: Ludače! ovu će noć tražiti dušu tvoju od tebe, a što si pripravio, čije će biti?«

Tako se događa onomu, koji sebi teče blago, a nije bogat u Bogu (Luka, 12, 18—21).

UPOZNAJ SEBE

Na pročelju staroga grčkoga hrama u Delfima bile su napisane riječi »Upoznaj sebe!« Stari poganski svijet je malo mario za njih, naprotiv bježao je od spoznaje samoga sebe. Njima je bilo glavno: »Jedi, pij, uživaj!«. A tek su bili rijetki pojedinci, filozofi, koji su istraživali dublje značenje života.

Kršćanstvo je naprotiv krenulo sasvim drugim putem. Tu su kao početak svakoga napretka stavljene riječi: »Upoznaj sebe!« I tko nije najprije upoznao samoga sebe, svoje mane, pogreške, zloće, zapravo njihov korijen, tome je nemoguće da ih iskorijeni i popravi. S druge strane potrebno nam je upoznati i svoje pozitivne, dobre strane i kreposti, jer inače ne ćemo znati na čemu bi započeli graditi novi, kreposni život.

Kršćansko upoznavanje samoga sebe ima svoje posebno ime. To je ispit savjesti. Ispit savjesti nam je potreban uvijek prije svete Ispovijedi. Prije Ispovijedi ispitujemo svoje grijehe, koje smo učinili, da možemo još jednom spoznati njihovu zloću, da se zatim za njih pokajemo i da ih se odlučimo čuvati.

No tko hoće da posebno služi Gospodinu, tome je potreban svakodnevni ispit savjesti, kod kojega treba ispitati sve svoje misli, riječi i djela. Ako smo što pogriješili, za to se moramo pokajati i obnoviti odluku da ćemo drugi dan biti revniji; a i zahvaliti Gospodinu ako smo dan dobro proveli. To se može obaviti na večer prije spavanja i to tako da mislima prođemo čitav dan. Najprije se kratko pomolimo i s tim se stavimo u prisutnost Božju. Sjetimo se naime da nas Bog uvijek gleda i pozna sve naše čine, a zatim se kratko sjetimo svih dobročinstava, osobito onih, kojima nas je toga dana obasuo i za njih Mu srdačno zahvalimo.

Zatim kakvim kratkim uzdahom ili molitvicom zazovemo Duha Svetoga, neka nam dade milost da spoznamo svoje grijehe, koje smo tog dana počinili. Iza toga prođimo čitav dan, sve svoje dužnosti i poslove, držeći se uglavnom ovoga reda: Što sam sagriješio mišlju, riječju, djelom? Kad smo to svršili učinimo čin žaljenja za grijehe i stvorimo odluku za slijedeći dan, poslije toga se pokajemo i ispit savjesti je gotov. To sve zajedno ne treba trajati više od tri do četiri minute.

Ako to savjesno obavljamo i ustrajno sprovodimo, osjetit ćemo ubrzo napredak u duhovnom životu. Možda ispočetka ne će ići tako lagano, ali ako budemo ustrajni, pokročit ćemo velikim koracima u duhovnom životu.

Šutnja

Kad govorimo o šutnji, ne znači, da se pobožne osobe moraju uvijek i u svakoj prilici uzdržavati od govora. To bi bilo nemoguće. Šutnja ovdje znači, da treba govoriti umjereno, kad je vrijeme za govor, a šutjeti, kad je vrijeme za šutnju. U knjizi Propovjednika piše: »Ima vrijeme za šutnju i ima vrijeme za govor«. Vrlo mudro primjećuje sv. Grgur: »Jezik treba razborito držati u ogradi, ne treba ga zaključati u neraskidljive okove«. Treba zato da pomno proučimo različite prilike, pa da ne damo, da jezik govori beskorisne riječi, kad bi trebalo da šuti, a drugiput da se ne ufa govoriti, kad bi govor bio korisan i na mjestu. To je isnao pred očima Psalmist, kad je rekao: »Stavi, Gospodine, stražu na moja usta i vrata oko mojih usana!« Naučimo se dakle, da nam usta u pravi čas budu otvorena za govor, i da se zatvore, kad to traže prilike.

Treba dakle govoriti, kad je vrijeme govora i kad postoji pametan razlog za to, bilo da se traži potreba, pristojnost, ljubav, vlastita ili tuđa korist, ili kad smo umorni, pa duh traži pristojnu razonodu. U svim tim slučajevima ipak ne treba prekoračiti mjeru mnogim pripovijedanjem, a ne treba ni druge prekidati u govoru, što ne samo ne bi bilo čedno, nego ni pravo ni pristojno.

Ovako umjereni u govoru treba da budu napose mladi u prisutnosti starijih. Takova suzdržljivost svjedoči o njihovoj čednosti, pristojnosti, poniznosti i samosvladavanju, — same kreposti, koje rese mlado doba. Kad bi mladić bio preglasan i htjo da među ljudima vodi glavnu riječ, ne bi ga se moglo ispričati od častohlepja i oholosti. Laercij pripovijeda o nekom mladiću, koji je kod neke gozbe previše govorio. Pošto ga je jedan od prisutnih duga strpljivo slušao, rekao mu je srdito: »Čini se, da su ti se i uši pretvorile u jezik«. Tim je htjo reći, da se mladiću više pristoji slušati, nego govoriti, a kod njega da osim jezika uopće više ništa ne postoji.

Što se tiče same šutnje, ne može se odrediti opće pravilo, koje bi vazda i za sve vrijedilo. Druga se šutnja propisuje redovnicima, a druga je za svjetovne osobe. I kod redovnika je šutnja različito propisana, već prema različitim njihovim regulama. Samo se toliko može općenito kazati, da svi oni, koji žele voditi duhovni život, treba da vole samoću, te da se već prema staležu i zaposlenju tu i tamo odijele od saobraćaja s drugima i da provode šutnju. Neka se spomenu riječi Duha Svetoga: »Kad mnogo govoriš, nisi bez grijeha«, kao i onih: »Tko čuva svoja usta, čuva svoju dušu«.

Mnogi govor rastresa duh, a šutnja ga čuva sabranim. Čovjek sabrana duha može lakše služiti Bogu i bolje vršiti svoje poslove, nego čovjek rastresen. U šutnji nam je duh uvijek spreman, da se pobožnim mislima, čuvstvima i molitvama digne k Bogu i da osjeti Njegovu blizinu. U šutnji lakše upravljamo pažnju na povjereni nam posao, pa nam on ide i brže i bolje od ruke, nego kad mnogo razgovaramo. U tom smislu pravo kaže naša poslovica: »Šutjeti je zlato, a govoriti srebro«. Radi šutnje se nijemi trebali nikada kajati, a neumjereni govor mnogoput samo poštetiti.

Svako jutro odlučimo, da ćemo danas čuvati jezik od zla govora i da ćemo veći dio dana provesti u korisnoj šutnji. Korist ovakove odluke brzo ćemo osjetiti i biti ćemo sa njom zadovoljni.

ZA NAS BIČEVAN

Jednom je sv. Franjo Asiški trpio velike boli. Neki prostodušni brat redovnik mu reče: »Dragi Oče, moli Boga, da nešto blaže s tobom postupa. Čini se, da je na tebe stavio pretešku svoju ruku!« — Sv. Franjo mu odmah odgovori: »Ja ne bih više mogao podnijeti tvoj pogled, da te donekle ne ispričava tvoja prostodušnost i bezazlenost. Kako možeš biti tako drzak, da zamjeravaš pravedne odluke Božje? Moj Bože, vršenje Tvoje Volje je moja najveća utjeha na zemlji«.

Tako su sveci znali cijeniti najveće muke, jer su u tom nasljeđivali barem donekle one, što je trpio Kristo. Za Njega veli Sv. Pismo: »Cijeli su me dan bičevali, i od jutra sam trpio bol« (Ps. 72, 14). Tako se naime tuži proročkom tugom kralj David. On je bio samo tip, predslika Isusova. Što je govorio o sebi, odnosilo se na Krista. Neki prevode »cijeli dan« sa »svaki dan od jutra dalje«. Time hoće naznačiti, da je Kristo bio od svoga rođenja pa do smrti bičevan, progonjen i mučen.

Isus je dosta bio bičevan samo oko pola sata. I to je bilo dosta, da se bičevima izrezali i izranili dijelo Njegovo presveto Tijelo. Ali nije bilo samo to. Nego treba da mi kršćani mislimo i na to, da sebe, progonstvo i mučenje Isusu nisu proizrokovali samo židovski vojnici, židovski poglavari, farizeji i književnici. Ne! Njega su udarali i mučili naši udarci, naše vladanje prema Njemu. A napose su trgali i rezali Njegove udove naši grijesi, koje činimo našim mišljenjem, našim krivim nazirnjem o svrsi našega života, našim govorima, pisanjem i drugim neurednim činima.

Osim toga Isus je glava mističnoga (tajanstvenoga) tijela, svoje Crkve. Stoga što god ta Crkva trpi, na koncu se odrazuje na njezinoj glavi. Zato sa, dosljedno tomu, svi napadaji i pogrde na Papu, biskupe, svećenike, redovnike i obične vjernike bičevi, koji rezu i ranjavaju te udove mističnoga tijela, kojemu je Kristo glava. U tim udovima se bičuje Kristo. Iz Krista se naime kao glave prelijeva život po udovima. Ali od udova također i Krist kao glava prima na otajstveni način sve ugodne i neugodne osjećaje. K Njemu kao glavi upravljaju se sva naša djela ljubavi. No ne samo to, nego i sva djela, koja su protivna ljubavi.

Ako se dakle bičuje Kristo u Sebi vjernim ljudima kao udovima svojega mističnog tijela, onda nije pretjerana tužba Davidova, kojom se kao Kristov predstavnik tuži, da je svaki dan bičevan i da već od jutra trpi bol. Tako dakle trpi Kristo.

Tako trpi Kristo svagdje, gdje trpe udovi Njegova mističnoga tijela zbog Njega i Njegove nauke. To trpljenje i bičevanje nasilnost često prouzrokuju i čine vlastiti udovi Njegova mističnoga tijela, koji se ne čuvaju grijeha. Koji svojim vlastitim udovima i mišljenjima iznakazuju Njegovu nauku. Ne slušaju Crkve. Nepravedno kritiziraju Njezine poglavare. To se pak znade dogoditi i po salonima i po siromašnim izbama. Na ulicama i njihovim uglovima. Pred crkvenim vratima i na svetim mjestima. Ogovorima i zlim primjerima.

Na razne dakle načine bičuju i svlače Krista. Tako rade oni, koji pogrđuju Njegovo presveto Ime. Zanemaruju vršenje Njegovih zapovijedi. Ne mare za prisustvovanje Njegovoj otkupnoj Žrtvi sv. Misi. Ne primaju sredstva Njegovih milosti: svetih Sakramenata. Ne pohađaju Ga u presvetom oltarskom Sakramentu. Ne poštuju Njegovih slika i priklika. Ili ih se žrtve zbog ljudskih obzira.

I tako su mnogi udovi mističnoga tijela Kristova, članovi sv. Crkve, postali hladni i nehajni. I mirno polaze za svojim svakodnevnim poslovima kao da se njih ne tiče poštovanje Božjih stvari i briga za spasenje njihove duše. Radije si savjest ispričavaju bacanjem krivnje na tolike, koji su zli, po njihove mišljenju, premda se pokazuju revnima u pobožnosti. Radije nabrajaju tolike, za koje drže, da su nevrijedni članovi Crkve. Pa bilo to obični vjernici ili svećenici. Pokazuju radije na njihove grijehe i slabošće, nego da se kaju za svoju nemarnost. Kao da će im pred Bogom mane drugih biti isprika za njihove opačine i nemarnosti u vjerskim stvarima. Optužuju i njih pred Bogom mjesto sebe. Ogovaraju i kleveću druge umjesto da sebe popravljaju.

Sve su to bičevi, kojima se bičuje mistično tijelo Kristovo. To je bičevanje započelo pred sudnicom Pilatovom, a nastavlja se vjekovima u povijesti svete Crkve. Jao onomu, koji to bičevanje pomaže i nastavlja umjesto da popravlja sebe i svoja zla djela. A lakše je dobro činiti, nego zlo popravljati. Teško je povijati rane i krvave udarce na svojem tijelu. No još je to teže na trećem. A naročito je to teško na mnogobrojnim nevinim udovima mističnoga tijela Kristova. Jer što udarci padaju po svetijim članovima, ovrava se veća nepravda. Zato se onda traži veća pokora i svetiji život, da se zlo ispravi i zadovolji povrijeđenoj pravdi Božjoj.

Teško dakle onima, koji Spasitelja bičuju cijeli dan od jutra do večera, umjesto da se barem predveče poprave.

ISUS U GETSEMANSKOM VRTU

Na Veliki Četvrtak počinje strašna Isusova muka, koja će svršiti na Veliki Petak smrću Isusovom na križu.

Isus je na Veliki četvrtak posljednji put sabrao Apostole oko sebe, da s njima zajedno večera. Zadnju večeru. Htio im je dati uspomenu prije nego umre. Zlata i srebra nije imao. Ali im je dao mnogo vrednoju uspomenu. Uzeo je kruh, blagoslovio ga, prelomio i dao učenicima govoreći: »Uzmite i jedite, ovo je tijelo moje«. Zatim uzme kalež s vinom, blagoslovi ga i dade učenicima svojim govoreći: »Pijte iz njega svi, jer je ovo krv moja. To činite na moj spomen«. Dao im je samoga sebe pod prilikama kruha i vina za duhovnu hranu i duhovno piće i, svlastio ih, da i oni mogu pretvarati kruh i vino u sveto Tijelo i svetu Krv Njegovu. Na Zadnjoj je večeri čitana prva sv. Misa, ugotovljen je prvi puta presv. Oltarski Sakrament, podijeljena je prvi put sveta Pričest i obavljeno je prvo sveto redenje — Apostoli su zaređeni za svećenike.

Nakon Večere pođe Isus s učenicima na Maslinsku goru u Getsemanski vrt. Na ulazu u vrt ostavi Isus osmoricu Apostola i reče im: »Sjedite tu, dok ja ne odem tamo i pomolim se«. Sa sobom uze trojicu najmiljih učenika: Petra, Jakoba i Ivana, i udalji se s njima između drveća od ostale osmorice. Ova su trojica Apostola bila nazočna, kad je Isus uskrisio Jairovu kćer i kad se Isus preobrazio na gori Taboru. Kako su nekoć bili svjedoci Njegove božanske slave, tako će sada vidjeti Njegovu čovječju slabost i poniženje. Pred njima je dao oduška svojoj boli riječima: »Žalosna je duša moja do smrti, ostanite ovdje i bdijte sa mnom« (Mt. 26, 38). Nato se Isus odijeli i od ove trojice i pođe dalje u vrt kojih pedeset koraka, t. j. koliko se može kamenom nabaciti. Ovdje je najprije kleknuo na zemlju, zatim pao na lice u znak dubokoga poniženja te se dugo i pobožno molio Bogu Ocu. U toj je tjeskobi zavapio Isus iz dna srca: »Oče moj, ako je moguće, neka me mimoiđe kalež ovaj, ali ne kako ja hoću, nego kako ti«. Ovu je istu molitvu triput molio. Za molitve »javio Mu se Anđeo s neba i hrabrio Ga. I jer je bio u smrtnoj stisci, molio se usrdnije. I njegov je znoj bio kao kapljje krvi, što su tekle na zemlju« (Lk 22, 43-44). Ovu okolnost, da se je Isus krvju znojio, zabilježio je jedini sv. Evanđelista Luka, koji je po zanimanju bio liječnik. Isus ustane od molitve, dođe k učenicima i reče: »Evo se približi čas i Sin čovječji predat će se u ruke grješnicima. Ustanite, hajdemo! Evo se približi moj izdajica« (Mt 26, 45-46). Radi čega je Isus u Getsemanskom vrtu proživljavao smrtnu muku? Tri su uzroka. Isus je u duhu gledao sve grijehe svih ljudi i svih vremena. Gledao je psovače i bogumrske kletve, kojima se razbacuju jezici bezbrojnih ljudi. Jezik, koji je dan čovjeku, da njime hvali i slavi Boga, da jedan drugoga tješimo, da jedan drugomu iznosimo svoje misli i osjećaje, premu tome da nam služi kao najplemenitije sredstvo za sporazumijevanje; taj isti jezik postaje otrovna strelica, kojom se izbacuju bezbrojne strijele i protiv samoga Boga! Gledao je bezbrojne ogovarače i klevetnike, kojih je vazda bilo na svijetu. Oni oduzimaju drugome poštenje, koje je u naravnom redu najveća dragocjenost. Gledao je tolike tatove, otimače i ubojice.

Isus je imao pred očima bičeve, kojima će Ga bičevati, trnovu krunu, kojom će Ga krunisti i križ, na kojem će umrijeti. Već gleda samoga sebe, kako u groznim mukama umire na križu.

Nu najviše Ga je boljela pomisao na zauvijek propale duše. Trpio je »firokogrudno i velikodušno za sve ljude svih vremena. Trpio je s najčistijom nakanom, da sve ljude odkupi i spasi, da svi ljudi budu dionici nebeske slave. A ipak će se naći mnogo ljudi, koji će prezreti Njegovu muku. Za te će Njegova predragocjena Krv biti uzaludno prolivena. To Ga najzarečivo boli.

Podimo u duhu na Maslinsku goru i gledajmo Isusa, kako se znoji krvavim znojem. Krvlju se znojio radi nas i naših grijeha. Radi mene i mojih grijeha. Kajem se za grijehe. Popravit ću svoj život, Isuse, pomoći mi, da spasim svoju dušu!

Smrt mlade kasetiske violinistkinje. Nedavno je pri avionskoj nesreći na Azorima poginula i mlada francuska violinistkinja Ginette Neveu. Još kao 15. godišnja djevojka g. 1933. dobila je na međunarodnom glazbenom natječaju u Varšavi prvu nagradu. Ginette Neveu je imala ne samo velik glazbeni talent, nego je bila i veoma pobožna. U slobodnom vremenu boravila je rado u crkvama pred Svetohraništem. Kad je prvi put svirala na međunarodnom foru, njezina je majka iza kulisa molila Krunicu. Cvijeće, koje je na koncertima dobila, odmah je iza svršetka koncerta, darovala za ures oltara. Sestrama-redovnicama više je puta pomogla u materijalnim potrebama tako, da je priređila koncerte, a dobivenu svotu darovala za njihove sirote ili starce.

TUĐA STVAR

Mati već po stoti put zazove izgubljenu mišao i klonuto spusti ruke. Dijete miče crvenim usnama. Kao vatru crvenim usnama. Ali glas iz daljine ječi kao napuklo zvono.

— Mama, daj mi naranču.

Minute, koje znače reskoljenu sadašnjost. Život zdrobljen u velikim strojevima kao crv pod stopalom.

Mati stoji naslonjena uz prijav krevet i buljí očima. Staklene kuglice prevlače se žutim slojem. Nešto je nejasno u svemu tome i poprima taman koprenu. Možda je to i nesvjestica, koja ne zna za sebe. Nije ni čudo. Već osam dana strepi ova žena za život djevojčice. Svaku minutu povraća istu misao i svaku minutu gubi svoju snagu. Ni noć je ne okrepljuje škrtim smirenjem.

Odakle dati ovom djetetu ono, što zaželi? Odakle...? Nesretna bijeda. A ono umire. O da! Mati ne bi htjela, da ono umire. Ali ono umire... ono mora umrijeti, jer mati mu ne može dati ono, što ono zaželi. Ne može...

— Mama, daj mi kolač...

Tako to traje. Ide... Vječnost.

Nejasne konture ocrtavaju se u sobi. Sjene se povlače začađenim zidovima. Možda se netko šulja hodnikom ili pod prozorom. Možda su to probdjevene noći ove bijede žene. Tko zna? Svejedno.

Dijete prelazi rukom preko čela i otvara oči. Zakrvavljene oči, i te se oči susretnu s očima drage majke. Tišina... nemir... groza. Je li to bio predznak smrti?

Mati onda odluči i šapne sama sebi. Da, treba... treba ipak da se pozove liječnik! Makar i zadnji novac dala u tu svrhu.

Bez oklijevanja pospješi brigu i prebaci kaput na leđa. Pogleda dijete s vratiju i slutnja zalebdi nad njim. Kao obješena marama.

Odmah će se ona vratiti. Da, odmah... Tu, u prvi će lokal ući i telefonski pozvati liječnika. A dijete? Ostat će samo...? Ali što može, kad nema nikoga, kome bi povjerila dijete. Otac je na poslu... A susjede? Ne, njih ne će zvati. Ne treba. Brzo će se ona povratiti.

Kao pas što trči za svojom žrtvom, izjuri ona iz sobe i zaboravi vrata zatvoriti za sobom. A vjetar se počne šuljati kroz njih i penjati po zidovima zagušljive sobe.

Trči mati. Zašto se žuri ova rastresena žena? Klimaju prolaznici glavom i njesmo prate njeno nostajanje. Svagdašnja slika svagdanjih dana!

U telefonskoj govornici jedva se snalazi. Misli su njene pribodene uz krevet djevojčice i sada se muči bez njih.

Ni ne sluša riječi koje isprekidano zaziva.

Da, odmah. Dođite odmah! Znate li što znači: odmah. Dijete ne može čekati. Ne će čekati... Umire... umire...

Klone i ruka i volja i nada. Kao da mrak zasja posebnim sjajem u njenoj nutrini. Nešto se drobi kao zrnje pod kamenom i bol se cijedi kao žuto ulje.

Najednom...

Ali, što je ono na dašćeći pokraj telefona? Ne, ona to nije vidjela, kad je ušla i zato se zbuni pred sobom. Pomaknu ruku za tim i sva se stresse. Novčanik. Kožnati novčanik... mastan od prstiju, koji su ga prevrtali. Sve se u njoj sledi... i misli i želja. Ali samo na čas. Brzo ga pograbi oblim rukama i tupo se zagleda u njega. Kao da je radost tražila u njemu, počne ga pritiskati uz drhtavo tijelo. Zažarene oči bulje u njega i... Ne, ne... Otvara ga, a dah se zaustavlja u zamrlim grudima. Novac... novac... Ne shvaća događaj. Ne polazi joj za rukom, da se dosjeti sreći, koja joj se prikosno nudi. Onda se lpak osvijesti. Pogleda oko sebe, da odbije sve znatiželjne poglede i počne se snalaziti.

Zaista, sreća je ovo. Pomoć iz daljine, gdje ne zna doseći ljudska ruka. Zar nije to pomoć majci za dijete, koje umire? Jao! Možda je nezasluženi dar, ali dar, koji se mora primiti. Ali... nešto se buni. Čiji su to novci? Zašto su čuvani ovi novci? Možda je i s njima netko htio spasiti jedno dijete. Ne njezino dijete... drugo dijete... Ne, ne, nije to za nju novac i ne smije s njime pomoći djetetu. Tudi je to novac... tudi... tudi!

Bruje te riječi u njenim ušima. Kao stotinu pčela bruje... Evore... Tudi je to novac!... Ali pomuđen na dlanu čistom i neokaljanom. Drugi su za nj prolijevali i znoj i krv. Ali ona spašava život malenoj djevojčici. Možda se i tuđe dijete bori sa smrću!! Ipak... nei... Ne, što da učini? Tuđa je to stvar... tuđa!..

Pobijedi najzad samu sebe i prkosno podigne glavu.

U upravi lokala ostavi samo za sobom riječi.

— Našla sam ovo u telefonskoj govornici. Tko će zatražiti — vratite mu odmah.

Nije čekala nikakav odgovor. Ni hvalu, ni prijekore. Žurila je koracima k svojoj djevojčici. Koja možda i opet moli i traži...

Zaustavila se na vratima. Oči spusti na poslviđeno lice mlade djevojčice. Onda naglo skoči kraveta. Kao ranjena mačka u svojem bijegu. Pogasbi ruku, koja je nemočno visjela. Hladnu ruku. Hladnoća prostruji izmučenim tijelom i ono se kao klupko spusti na pod.

Samo jedna misao propara sreem: ovo dijete ništa više ne će zaželjeti...

III. Korizmena nedjelja

12. III. 1950.

Sv. Misa počima evako: Oči su moje uvijek upravljene Gospodinu, jer on vadi iz zamke noge moje. Pogledaj me i smiluj se meni, jer sam osamljen i ubog! K Tebi, Gospodine, dižem dušu svoju, Bože moj, u Te se uzdam i ne ću se zastidjeti.

Sv. Pavao u Poslanici (EF. 5, 1—9) opominje od nekih teških grijeha, te od krivovjeraca. »Braćo! Uglednite se u Boga kao predragu djeca i ljubite se, kao što je i Krist nas ljubio i sebe predao za nas kao prinos i žrtvu Bogu na sladak miomiris. A bludnosti niti kakve nečistoće i škrtosti neka se među vama ni ne spominju, kao što dolikuje svetima: tako ni bestidnosti ni ludog govora ili nepristojne šale, što ne dolikuje, nego radije zahvaljivanje. Jer znajte ovo i razumijte: Nijedan bludnik ili nečistnik ili škrtac, što je dolepoklenstvo, ne će imati baštine u Kristu i Božjem kraljevstvu. Neka vas nitko ne zavodi ispraznim riječima, jer radi toga dolazi Božja srdžba na nepokornu djecu. Nemojte dakle s njima sudjeluvati! Jer ste nekada bili tama, a sada ste svjetlost u Gospodinu. Živite kao djeca u svjetlosti, jer plod svjetlosti je svaka dobrota, pravda i istina.«

U sv. Evanđelju (Luka 11, 14—28) Isus dokazuje Židovima, da on nemade veze s đavlom, dok oslavlja opsjednute. »U ono vrijeme izgonio je Isus đavla, koji je bio nijem. I kad istjera đavla, progovori nijemi, i divio se narod. A neki od njih rekno: On izgoni đavla po Belzebubu, đavolskom poglavici. A drugi kušajući ga zatraže od njega znak s neba. On, jer je razumio njihove misli, reče im: Svako kraljevstvo, koje je pocijepano u sebi, opustjet će i past će kuća na kuću. Ako je dakle i đavao u sebi zavađen, kako će se uzdržati njegovo kraljevstvo?, kad kažete, da ja izgonim đavle po Belzebubu. Ako ja izgonim đavle po Belzebubu, po kome ih izgone vaši sinovi? Zato će vam oni biti suci. Ali ako ja izgonim đavle Božjom jakošću, zaista je došlo k vama kraljevstvo Božje. Kad jaki naoružani čuva svoj dvor, u miru je sve što ima. A kad dođe jači od njega i nadvlada ga, uzme sve njegovo oružje, u koje se uzdao i razdijeli njegov plijen. Tko nije sa mnom, protiv mene je, i tko sa mnom ne sabire, prosipa. Kad nečisti duh izađe iz čovjeka ide po pustim mjestima, tražeći počinka, ali kad ga ne nađe, reče: Vratit ću se u svoju kuću, od kuda sam izašao. I kad dođe, nađe je pometenu i nakićenu. Tada otide i uzme sa sobom sedam drugih duhova gorih od sebe, uniđu i nastane se ondje. I na koncu bude s tim čovjekom gore, nego na početku. Kad je on to govorio, reče mu glasno neka žena iz naroda: Blago tijelu, koje te je nosilo i prsima, koja su te dojila. On na to odgovori: Još više blago onima, koji slušaju riječ Božju i drže je.«

Pouka: Mi vjerujemo, da je Isus svojom božanskom moći izgonio đavle i činio drugi čudesa. Vjerujemo, da je s njime došlo na svijet kraljevstvo Božje. To Kraljevstvo Božje je sv. Crkva, čiji smo i mi članovi, koja nas vodi k Isusu. Zato smo sretni, što pripadamo tom sv. kraljevstvu i zato ćemo mu biti odani i ljubit ćemo ga i prionuti uz njega svim srcem svojim.

Godišnjica krunjenja Pija XII.

Dne 2. ožujka 1939. godine izabrao je jednogласno kardinalski zbor za novoga poglavara katoličke Crkve kardinala, državnog tajnika sv. Stolice, Eugena Pacceli. Dne 12. ožujka je novi Sv. Otac svečano ustoličen i okrunjen uzvši si ime Pija XII.

Jedanaest godina upravlja ladicom Petrovom Pijo XII. u burnim i teškim vremenima. Njegovo vladanje Crkvom jest veoma mudro, uspješno i plodonosno. Neka nam kao dokaz tomu poslužе samo neke najnovije činjenice.

Najglavnije, što tišti današnje pokoljenje, jest održanje mira u svijetu. Pijo XII. je prvi, koji nastoji oko mira. Najvažnije je sredstvo za postignuće mira molitva, kojom se može izmoliti milost Božja, da se Gospodin smiluje i nemirnom čovječanstvu pošalje svoj mir. Zato Pijo XII. svakom zgodom potiče na molitvu za mir. Pa je i u svojoj molitvi za Svetu Godinu posvetio znatni odlomak moljenju za mir.

I sama Sveta Jubilarna Godina 1950. ima da promakne uslove za mir. Nju je Papa proglasio daleko unaprijed, t.j. već 26. V. 1949., a počela je na Božić 1949. i svršava na Božić 1950. Ona ima za zadaću »da pozove sve vjernike da zadovolje za svoje grijehe i poprave život, te da steknu kreposti i uznapreduju u svetosti.« A to je veoma potrebno, da naše molitve za mir budu što uspješnije kod Boga.

Još je veći značaj ove Papine jubilarne godine za mir baš u tome, što se u njoj može ne samo postići veliko jubilarno oproštenje svih vremenitih kazni, zbog kojih nas bije svako zlo i nemir, nego se to oproštenje može postići toliko puta, koliko se puta izvrše uvjeti za to propisani. Time je Pijo XII. svojom vrhovnom svećeničkom vlašću baš u današnja teška vremena dao katoličkom svijetu jedno moćno oružje u ruke kakovo nije dosada dala nijedna jubilarna godina.

Ovom je jubilarnom godinom Papa uzgibao cijeli svijet. Već su dosada pohodili Rim, središte kršćanstva, stotinu biljada katoličkih vjernika i mnogobrojni predstavnici država. A do konca će godine taj broj porasti na koji milijun.

Ne samo katolici, nego inovjerci su uzbibani ovom Svetom Godinom. Kancelar grčko-pravoslavnog patrijarhata je prigodom otvaranja Svete Godine u Rimu dao novinarima izjavu, u kojoj među ostalim veli: » Mi pravoslavni vjernici morali bismo se priključiti katoličkoj Svetoj Godini i moliti za jedinstvo svih kršćana... Dapače mi se rado sjedinjujemo u molitvi sa svima onima, koji iskreno teže ovom velikom cilju«.

U Njemačkoj su vijećali sredinom siječnja u Halleu predstavnici protestantskih crkva i u svojoj resoluciji traže suradnju s katoličkom Crkvom za obranu zajedničkih interesa.

Turska država također poklanja pažnju Svetoj Godini. Uprava državne plovidbene linije u Carigradu daje hodočasnicima, koji putuju u Rim u skupinama od najmanje 10 osoba, velike popuste na parobrodima od 25,30 i 50 posto.

Prigodom Svete Godine odlučile su vlade na Malti, Irskoj, Brazilji i Španjolskoj dati amnestije kažnjenicima.

Nastojanje sv. Oca Pija XII. oko očuvanja mira među narodima urodilo je time, da se kao uspomena na to podiže u Rimu crkva pod imenom »Pobjeda mira« i to dobrovoljnim doprinosima katoličkih žena cijeloga svijeta.

Miroljubivost Pija XII. očituje se i na druge načine. Nedavno je u Vatikanu izdan jedan dokumenat od 4000 riječi, kojim se pokazuje velika suzdržljivost prema drugim kršćanima nekatolicima i odobrava se s njima suradnja na svim drugim poljima izuzevši dogme (vjerske istine) katoličke Crkve. Ta je širokogrudnost Papina potakla tajnika za vanjske poslove Anglikanske crkve, da je doputovao u Vatikan i bio primljen od voditelja državnoga tajništva, gdje je predložio da se osnuje stalno tajništvo pokreta za sjedinjenje kršćanskih crkava.

U vrijeme Velike molitvene osmine (od 18.-25.I.) u Engleskoj su i anglikanski krugovi molili za jedinstvo Crkve.

Veliki Papa Pijo XII. providencijalno na neki način internacijonalizira katoličku Crkvu. U vrijeme naime njegova ravnanja Crkvom popeo se broj kardinala, koji nisu Talijani, na 34, dok Talijana imade samo 20. Izgleda, da će od novih 16 kardinala, koje će imenovati biti veći broj onih, koji ne će biti Talijani. I diplomatski predstavnici sv. Stolice su već: Amerikanci, Francuzi, Belgijanci i Holanđani.

Veliki ugled Pija XII. je povod, da se kralj Transjordanije Melek Abdalah izjavio spremnim, da na svoj trošak popravi štetu, koja je nastala požarom na kupuli bazilike nad Kristovim grobom u Jerusalemu. I da poveća uzletište kod Jerusalema zbog dolaska velikog broja hodočasnika. A Libanon je prva arapska država, koja podržava redovite diplomatske odnošaje s Vatikanom.

Mudrom politikom Pija XII. je 1949 g. prvi puta od g. 1870. otkako je Italija zauzela Rim, delegacija sv. Stolice učestvovala na međunarodnoj diplomatskoj konferenciji i to na konferenciji o pitanjima zaštite ratnih zarobljenika, ranjenika i civilnog stanovništva u Ženevi. U dvadeset je slučajeva prijedlog delegacije sv. Stolice uvažan.

Sv. Otac prima svaki dan mnogo posjeta. Nagovara i bodri na dobro čovječanstva posjetnike na raznim jezicima. Dne 4. siječnja o.g. nagovorio ih je talijanski, francuski, engleski, njemački, španjolski i portugalski.

On šalje misijonare u sve krajeve svijeta. Prošle godine je pristupio u katoličku Crkvu jedan milijun ljudi. Od toga je samo u Engleskoj prešlo na katoličku vjeru 12.000 obraćenika. U Japanu su mnoge budističke zajednice pozvale katoličke svećenike da im održe predavanja o katolicizmu. Ovdje su zabilježene tisuće i tisuće krštenja pogana u g. 1949. I u Koreji je prešle godine krštено 16.055. duša. Na ekvatorijalnom području bilo je g. 1900. katolika 80.000, a danas ih imade 6,200.000. t.t.d. Tako eto napreduje katolicizam u svijetu.

Podižu se na sve strane katolička sveučilišta, mnoga već i postoje. Najveće je ono u USA pod imenom »Fürham University«, koje broji 14.000 slušača. A poznati profesor kemije dr. Aleksij Re obraćenik pokreće osnivanje Katoličkog sveučilišta u Koreji.

U posljednje vrijeme podignut je centar katoličkih socijalnih studija u Firenci.

Kako je pomoć laika za širenje kraljevstva Kristova od velike važnosti, upravio je Pijo XII. svim nadbiskupima i biskupima Italije pismo, u kojem traži, da se u svim biskupijama, osnuju barem četiri osnovne organizacije Katoličke Akcije. U tu su svrhu održane u Rimu predavanja o Katoličkoj Akciji na četiri crkvena sveučilišta od 30. siječnja do 4. veljače.

Tko bi izbrojio sve mnogobrojne djelatnosti katoličke Crkve na vjerskom, karitativnom, socijalnom, prosvjetnom i t.d. polju, kojima upravlja Sv. Otac Papa Pijo XII

Zato na dan godišnjice njegova krunjenja molimo Gospodina: »Dajsam, Gospodine, da zviježa i primjerom koristi onima, kojima upravlja, da tako zajedno sa sobom povjerenim stadom stigne u život vječni.«

Sv. Ćiril Jerusalemski

Bio je svećenik u Jerusalemu. Kad je g. 349 umro biskup Maksim, bio je za biskupa izabran Ćiril. Zajedno sa sv. Atanazijem broji se među velike borce protiv arijevskog krivovjerja. Ostavio je prekrasne propovijedi (kateheze), koje spadaju među najdragocjenije spomenike kršćanske starine. Sačuvano ih je 24. Za vrijeme glada rasprodao je crkveno posuđe i blago i spašavao gladne od smrti.

Za njegova su se biskupovanja dogodila u Jerusalemu velika čudesa.

Prvo se čudo dogodilo odmah na početku Ćirilova biskupovanja, kad se je na nebu pojavio znak sv. Križa, sjajniji od sunčanih zraka. To su vidjeli i pogani i kršćani zajedno sa sv. Ćirilom. On je zato odslužio svečanu Misu zahvalnicu i poslao o tome izvještaj caru Konstanciju.

Po smrti cara Konstancija g. 361. zavladao je državom car Julijan, prozvan Odmetnik (Apostata), jer se odmetnuo od kršćanstva i prešao na poganstvo. Progonio je kršćane, a pomagao krivovjerce. On je htio utjerati u laž Spasiteljevo proročanstvo o židovskom hramu u Jerusalemu, da od njega ne će ostati ni kamen na kamenu.

Zato je sazvao Židove, dao im novaca, pribavio radnu snagu i graditelje, koji su imali sagraditi novi židovski jerusalemski hram. Skupili su se Židovi iz cijelog carstva. Židovke su dale svoj zlatni nakit i same nosile građu. Neki su načinili svebrne kožuve i lopate za gradnju hrama. Kršćanima su prijetili poteškćenjem.

Židovi su najprije odstranili ostatke starih zidova. Time su i nehotice pomogli, da se ispunila Kristova riječ: » Ne će ostati ni kamen na kamenu!« Zatim su iskopali zemlju za temelje. Ali što su danju nebrojeni radnici učinili, to se sve u noći poruši. I tako su iznova započinjali. Kad je posao već toliko napredovao, da su sjutradan trebali položiti temelje, nastao je strašan potres. Grada se razljetjela, a gotovo sve su se zgrade blisu gradilišta srušile. Pod ruševinama je stradalo mnogo ljudi.

Ali Židovi nisu popustili. Počeli su iznova. U to je buknuo oganj iz zemlje, i spalio mnoge radnike, dok su drugi pobjegli. Mnogi su Židovi pobjegli u obližnju crkvu, ali je i tamo planula vatra. Neke je usmrtila, druge opržila. Oganj se pojavio i u zgradi, gdje se čuvalo oruđe, i uništio mnoge. Vatra je sukljala iz zemlje u obliku velikih kugla. O tim događajima izvješćuje poganski povjesničar Amijan Marcelin.

Zbog toga su Židovi, a i car Julijan, bili prisiljeni, da odustanu od gradnje novoga hrama. Nebo i zemlja će proći, ali riječ Božja ostaje довijeka.

Sv. Ćiril je bio mnogo progonjen od arijevaca. Umro je 18. ožujka 386. Sv. Crkva ga štuje kao velikog crkvenog učitelja.

Ispod bazilike Sv. Petra

Velike iskopine vršile su se zadnjih godina pod bazilikom sv. Petra u Rimu. Kako je već javljeno, nađeni su takvi podaci po kojima je sad sasvim sigurno, da je crkva sv. Petra sagrađena upravo nad grobom apostola sv. Petra. Radovi oko uređivanja podzemne crkve toliko su napredovali, da će ona na proljeće biti pristupačna svim hodočasnicima. Ta crkva ima tri lađe te mnogo kapela i oltara. Pitanje rasvjete bilo je vrlo teško riješiti. Vrlini su mnogi pokusi, da bi se postiglo takvo rasvjetljenje, koje bi odgovaralo i značaju svetog mjesta i važnosti spomenika, koji se tu nalaze. Među tim spomenicima ističe se sarkofag br. 174 koji se dugo čuvao u Lateranskom muzeju, a koji je sad vraćen na svoje staro mjesto. Na tom se sarkofagu nalazi najstariji dosada poznati plastični prikaz sv. Petra

Oholost je majka svih grijeha

Kako i zašto baš oholost? Mi poznamo toliko ljudi, koji nijau oholi, pa ipak griješe. Kako se i u kojem smislu ima uzeti, da je najdubiji razlog svakog grijeha upravo oholost?

Najveći dio grešnika znade, da grijehom vrijeđaju Boga, nanose štetu svojoj duši: teškim nijme grijehom gube posvetnu milost, a lakim grijehom se polagano raspoložu za teški prestupak. Osim toga nanose neki grijesi i štetu: zdravlju, i to očigledno (n. pr. pijanstvo). Pa ipak ih se neki ljudi ne nastoje okaniti. Zašto? Redovno zato, jer jednostavno ne će, da se opru nižim podražajima na grijeh, t. j. ne mare, ne nastoje niti se brinu, da zloj sklonosti zarana iščupaju korijen. Ili zato, jer uživaju u neurednom ili nečudorednom činu.

Zar se može uživati u nanošenju štete drugomu, u neredu, u nepravdi, u laži, u nečudorednom činu? Zar to odrasao čovjek ne smatra nedostojnim ljudskoga razumnog bića? Smatra on to nedostojnim, a ipak u neku ruku uživa kad to čini.

Ne uživa grešnik u tomu, što nekomu nanosi štetu, što govori laž, ili što vrijeđa čast bližnjega, što je neposlušan, zloban i sl., nego uživa u tomu: što usprkos zabrane može samovlasno, svojevoljno vršiti ono, što se njemu svida. U takvom grešnom djelovanju dotazi ljudska najvisa odlika: sloboda volje do potpuna izražaji. Egoizam (samoljublje ili sebeljubilje) se izdiže do vrhunca: čovjek se može oprijeti i samomu Bogu!

Dojsta: svaki teški grijeh nije uistinu ništa drugo, nego zapostavljanje Boga i Njegove zapovijedi — vlastitoj osobi i vlastitoj volji. Grešnik ljubi sebe kad griješi i samo sebi za volju prestupa Božju ili ljudsku zapovijed, nalog ili propis.

Nije li dakle opravdano taj i takav stav nazvati: ohološću? Nije li, eto, tu najdubiji razlog svakoga grešnoga čina? Oholost nije samo majka svih grijeha, nego upravo svega zla u svijetu.

Ima, istina, u toj težnji za samovlasnim djelovanjem i za potpunom neovisnošću nešto privlačivo, nešto, rekao bi čovjek, stvaralačkog; neka oznaka jaka duha i energije. I radi toga se i dijele ljudi prema tome, kako i kamo usmjeruju snagu vlastite volje: Jedni se dižu do Božjih visina i svijetle nam već na zemlji kao sveci: kad su svu golemu energiju svoje volje uputili prema dobru; drugi, koji udare krivim putem i pođu po zlu padaju to više, što su u zlu i na pogrešnom putu jače volje i veće energije. Postaju niski, podli, razvratni grešnici, zavoditelji i unesrećitelji drugih, a u prvom redu samih sebe.

Nema, najme, trećega: samo su dva puta. Ili put k Bogu ili put protiv Boga t. j. od Njega ili bez Njega. Pa kako je Gospodin Bog jedina i najvisa stvarnost tko je usmjeriо putem protiv Njega mora nužno zapasti u vječnu smrt. Nitko nije posvema zao, a da ne bi kadgod izvršio i koje dobro djelo: pomoći bližnjega, samilost, zauzimanje za pravednu stvar i sl. Zato može na ovom svijetu radi nekih svojih dobrih čina poživjeti i dugi niz godina u dobrom zdravlju i bez velikih nesreća. Dobri Bog je strpljiv, pa svojim razmetnim sinovima daje vremena, da se obrate i vrate u očinsku kuću. Ali Njegova će se pravednost i nad njima izvršiti, svo da ostanu nepopravljivi i do smrti. Ne će oni na drugom svijetu iskusiti Božjega milosrđa i svijetla Njegove slave, nego će iskusiti Njegovu pravednost, što će trajno kroz svu vječnost biti isključeni od Njegova lica. Boga će upoznati kao neizmjerno pravednog koga nisu htjeli upoznati kao neizmjerno milosrdnog.

Car je grijeha uistinu velik. Ali treba imati otvorene oči, pa mu se oprijeti, ili ga okajati dok je vremena.

Iz katoličkog svijeta

Primanje kod svetog Oca — U srijedu 8. veljače sv. Otac je primio u audijenciju tri velike skupine talijanskih, njemačkih i španjolskih katolika. Sv. Otac je održao hodočasnicima prigodne govore na materinjskom jeziku, a hodočasnici su zahvalili sv. Ocu burnim i dugotrajnim pozdravljanjem.

— Istoga dana u srijedu 8. veljače sv. Otac je primio u audijenciju veću skupinu američkih katoličkih pomorskih časnika i mornara. Sv. Otac je sa svakim od njih progovorio po nekoliko riječi i na kraju im dao apostolski blagoslov.

SVETA GODINA. — Prošlih dana je boravilo u Rimu prvo službeno hodočašće iz američke države Kolumbija. Na povratku kući hodočašće se je zaustavilo u Fatimi, da pohodi ovo Marijino svetište

IZLOŽBA KATOLIČKE NAKLADE U BERLINU. — Izdavačka katolička kuća »Morus« u Berlinu priredila je izložbu svoje nakladne djelatnosti poslije svršetka rata. Kroz ovo poratno vrijeme imenovana kuća je izdala 122.000 molitvenika, 100.000 katekizama i 50.000 Sv. Pisma. U Berlinu je 1945. postojala samo jedna katolička crkva, dok ih sada ima 150.

HODOČAŠĆA IZ NJEMAČKE. — Iz Berlina će poći u Rim za Svetu Godinu tri hodočašća. Iz Bavarske će hodočašća poći u 13 posebnih vlakova. Od ovih će jedan vlak biti za katoličke žene, a jedan za katoličku omladinu.

KATOLIČKI DAN. — Njemački katolici svake godine održavaju Katolički Dan, na kojem se vrši smotra katoličkih snaga u Njemačkoj i donose smjernice za rad u idućoj godini u katoličkim organizacijama. Lanjske godine se je takav katolički Dan održavao u Bochumu, a ove godine će se držati u Passau.

KATOLIČKA STAMPA U INDONEZIJI. — U novoformiranim Sjedinjenim Državama Indonezije katolici predstavljaju dobro organiziranu manjinu. Tamo izlaz 20 raznih katoličkih časopisa.

KRŠTENJA U JAPANU. — Za božićne blagdane bilo je kršteno u japanskom glavnom gradu Tokiu trideset intelektualaca, među njima tri profesora i više studenata.

Nova Blaženika. — U nedjelju dne 19. veljače svečano je proglašena blaženom se je vršio u bazilici sv. Petra uz ogromno učešće naroda. Prema ustanovljenom ceremonijalu sv. Otac Papa je poslije podne istoga dana u svečanoj procesiji sišao iz svojih Vatikanskih odaja u baziliku sv. Petra, da se pokloni pred slikom nove blaženice.

Crkva mira u Rimu — U Rimu je sastavljen odbor, koji je sebi stavio u zadatak, da na uspomenu svete godine 1950. sagradi novu crkvu, koja bi se zvala »Triumf mira«. Crkva bi se imala sagraditi prilozima katoličkih žena i katoličkih ženskih organizacija iz svih krajeva svijeta.

Sveta Misa na brodovima — Sveta Kongregacija Obreda izdala je odobrenje svećenicima iz Amerike, koji putuju u Rim u sklopu hodočašća, da mogu na parobrodima, kojima putuju, služiti sv. Misu u za to prikladnim prostorijama. Sv. Misu jedino ne treba služiti za vrijeme, kada je uzburkano more.

Jubilej Vatikanske biblioteke — Ove godine se navršava 500-godišnjica utemeljenja glasovite Vatikanske knjižnice. Vatikanska knjižnica se broji među najveće knjižnice svijeta i ona sadrži neprocjenjivo blago književnog i povjesničkog materijala.

Hodočašće ljekarnika — Od 1. do 5. ožujka o. g. boravilo je u Rimu hodočašće katoličkih ljekarnika iz svih krajeva katol. svijeta. Ljekarnike je primio sv. Otac u posebnu aud.jenciju.

Kardinal Segura (Sevilla) vodi će u svibnju osobno veće španjolsko hodočašće u Rim.

Katolici u Norveškoj — Norveška je protestantska zemlja, koja broji samo 4.000 katolika. I ako su katolici u ovoj zemlji malobrojni, njihov dobro organiziran rad se osjeća u javnom životu. Katolici u Norveškoj, osim ostaloga, uzdržavaju i četiri bolnice.

Katolici u Burmi — Ova azijska zemlja, koja graniči s Indijom i Kinom, dobila je poslije rata svoju punu državnu neovisnost. Burma broji šest milijuna stanovnika, od kojih 160.000 katolika.

Indijska filozofija — Na papinskim sveučilištima u Rimu uvedena su predavanja iz indijske filozofije. Ovo se smatra potrebnim obzirom na sve veću djelatnost katoličkih misija u Indiji.

Na izborima u Engleskoj kandidirali je ove godine 42 katolika za poslanike u donjem domu. Od ovih kandidata 18 od njih pripada konzervativnoj stranci, 17 laburističkoj stranci, 5 liberalnoj stranci, a 2 irsko-nacionalnoj stranci. U prošlom donjem domu bilo je 19 katoličkih poslanika.

U Vatikanu bit će priređena važna izložba najznačajnijih knjiga Vatikanske knjižnice, i to kao dokaz brige, koju su pape svih vremena posvetili skupljanju ovih vrijednih kulturnih i znanstvenih spomenika čovječanstva.

Katolička štampa u Japanu vodi veliku borbu protiv onih pokušaja, po kojima bi gospodarske poteškoće u svijetu trebale naći svoje rješenje ograničenjem broja poroda.

U Lurd stigla su dva hodočašća iz Argentine s 5 biskupa na čelu, jedno na povratku iz Rima u Argentinu, a drugo na putu iz Argentine u Rim. Broj hodočasnika iznosi 340.

Bizalica bazilike sv. Petra u Rimu povečana je jednom večom sobom, da bi se na taj način dalo prilike hodočasnicima, da prilikom svoga posjeta riznice lakše i temeljitije pregledaju stvari, koje se tamo čuvaju.

Zanimljiva vjerska proučavanja. U Kaharj će izaći zanimljivo vjersko proučavanje (studium). Bit će uspoređeno kršćansko učenje s islamom. Ovo proučavanje je rad o. o. Dominikanaca Anawati-a i Gardeta. Sadržavat će sistematično objašnjavanje teologije islama i njegovo uspoređenje s kršćanskim dogmama. Otac Anawati je poznati znalac Korana i sada jedini Dominikanac-Arapin.

Katolički časopis za kinematografiju. U Bruselu izašao je prvi broj međunarodnog katoličkog časopisa za kinematografiju i ove se: »Međunarodni kinematografski pregled«. Između mnogih suradnika je i O. Felix Morlion, profesor međunarodnog sveučilišta »Pro Deo« u Rimu.

Poganstvo velikih gradova Amerike. Kako je konstatovao dr. Mac Dawber od 6,350.000 stanovnika grada New Yorka starijih od 14 godina 3,500.000 nisu članovi ni katoličke Crkve, niti protestantskog ni židovskog vjerskog udruženja.

Na katoličku vjeru prešao je slavan kipar sjevernog podrijetla Kristijan Peterson, profesor umjetnosti na sveučilištu Jowe Hned, koji je iza svoga obraćenja učinio kip Majke Božje kao »Madone studenta« te kip sv. Bernardice.

Grad dječaka u Japanu. Na sjeveru od grada Kofu u Japanu bio je osnovan grad dječaka na sličnim temeljima, kako je ovakove gradove osnivao poznati O. Flanagan. Sagrađene su kuće za 100 dječaka. Sada grade školu i kapelicu. Dječaci će se hraniti svojim radom. Osnivač grada je japanski odvjetnik Ignacije Ikdea, koji je nedavno prešao u krilo katoličke Crkve. Prvi stanovnici grada jesu desetero siročadi vojnika, koji su poginuli u prošlom ratu. Mjesto se zove »Naselje anđela«.

Belgijsko udruženje »Scriptores catholici« (Katolički pisci) nagradilo je ove godine za znanstveni i publicistički rad dvojicu katoličkih pisaca iz Belgije, i to Mauricea Fraignona i Stina Streuvelsa.

Razjedinjeno kraljevstvo

»Svako će kraljevstvo, koje je u sebi razjedinjeno, opustjeti i kuća će na kuću pasti.« Ove Isusove riječi čitamo u sv. Evanđelju treće korizmene nedjelje. U toku naših napora kroz sveto korizmeno vrijeme, da se duhovno preporodimo, da u svojim dušama izgradimo kraljevstvo Božje sv. Crkva nas hoće ovim riječima opomenuti, da naš rad i naši napori moraju biti temeljiti, da naš preporod mora biti potpun i cjelovit. Zakoni kraljevstva Božjega moraju postati jedinim putokazom našega života, jedinim mjerilom vrednovanja svih vrednota.

Među kršćanima nalazimo nažalost često puta ljudi, koji misle da kršćanstvo svojim načelima ispune i svojim čudorednim pravilima zahvaća samo jedan, nekad veći a nekad manji dio našega života i naše djelatnosti. Ima kršćana, koji misle, da im je slobodno biti, što im se misli i što im se ne misli u kršćanstvu. Ima onih, koji oblikuju svoju savjest tako, da ostaju gluhi prema raznim dužnostima kršćanskog života.

Kršćanstvo, međutim, nije sustav, kojemu bi se anjeli samo iz daleka divili. Kršćanstvo nije ni odijelo za paradu, koje bismo mogli oblačiti i svlačiti već prema tome, kako nam se svida. Kršćanstvo je neprotiv istina, koju moramo u cjelini prihvatiti. Ono je pravilo života, koje mora obuhvatiti čitava čovjeka, sve njegove duševne i tjelesne nade i sposobnosti, sva njegova duhovna i tjelesna djelovanja i nastojanja.

Blago onima, koji slušaju riječ Božju i drže je. Evo puta, kojim ćemo uspostaviti sklad i jedinstvo u našem kršćanskom životu. Riječ Božju treba slušati, ali ne samo slušati, nego i držati. I to čitavu, nepodijeljenu i nerazčvojitvu. Kristov nauk se može primiti samo u njegovoj cjelokupnosti. Ne može se smatrati kršćaninom onaj, koji bira, što mu se u riječi Božjoj svida, što mu godi iti što mu koristi. Kršćaninom može biti samo onaj koji riječ Božju prima u cjelosti, do zadnjeg slova, do zadnje točke i zareza, koji je dosljedno sprovodi u životu u svim prilikama i u svim okolnostima.

U nastojanju, da cjelokupnu primjenom svih načela kršćanske nauke i kršćanskog čudoređa ostvarimo jedinstvenost svoga života i pusti čvrstinu svoga značaja, nemojmo nikada zaboraviti, da to možemo postići jedino uz obilnu pomoć milosti Božje. Možimo radi toga Svevišnjega, neka nama i svima kršćanima dijem čitavoga svijeta dade snage i jakosti, da možemo osjati čvrsta i nepokolebljiva Njegova djeca u svim napastima i u svim borbama. Neka nas u tome vodi načelo: uvijek neumorno i dosljedno s Isusom i u Isusu. Tada ćemo osjetiti svu ljepotu i puninu kršćanskog života i moći ćemo uskliknuti sa Psalmistom: »Sudovi su Gospodnji pravedni, raseseljuju srca, slađi su od meda; Tvoj je sluga sluša.«

Naši pokojnici

† ĐURO SLOVINIĆ, nadžupnik u Budvi, dekan i počasni kanonik, svećenik biskupije u Kotoru. Rođen u Budvi 1885. Zaređen 1908. Vršio službu ekonoma u sjemeništu i kapelana u Kotoru. Župnikovao 29 godina u Zankovići. Od g. 1941. bio nadžupnik u Budvi i duhovnik čč. sestara u bolnici. Bolovao pola godine. Uvijek bio vesoo i šaljiv. Ponavljao često «Summum corda!« »Gore srca«. Umro je 12. veljače, a pokopan u Budvi 14. veljače. Odlikovao se uzornim životom i velikom pobožnošću. Počivao u miru!

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko književno Društvo sv. Cirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara: Dr. Pavao Lončar, kanonik, Zagreb, Kaptol 35 — Tisak »Štamparije novina« Zagreb, Mažuranićeva ul. 22a. — Broj čekovnog računa uprave lista: 4—66001. — Pojedini broj stoji 2.— Din.